

Replici

Ion Scorobete

***

încerc să nu mă tulbur când nu e nimic
din ceea ce este
ziua se reazemă ca un infirm de clipa
aceasta
care se scurge vicleană de nu-mi dau
seama
ce viteză are răbdarea mea
să nu iau poziție
și încet încet să așez lucrurile în ordine
după calendarul teiului care și el
e sub vreme

încerc să pricep că și mie mi se
întâmplă astfel
cum acestui copac
pe care l-a deschiat la nasturi
vântul clopotelor
mă mir
dar e inefficient într-un oraș atât de
galonat
pe care răul îl cară la subțiori

Și ti-e greu să mă crezi, dar ti-o jur!
adineaori urcam din reflex oblica
dungă unind malul râului cu buchetul
razelor sus

acum îmi iau inima în dinți
să gust mierea transpirației repetând
exercițiul

în zadar însă *
căci figura geometrică cea mai dragă
mi-a întipărit oboseala la sursă
și retrasă în punctul ei fix
stochează în mal
nisipul îmbogățit cu un procent
evaluabil de silex.
Așa de ajuns să mă întorc pe dâra de

cenu
la fascinația de care ar putea fi oricine
străin

***

scriu și îi spăl picioarele
antemergătorului cu acest
melanj de apă care totuși nu e aceeași
deși curge de parcă s-ar roti
în albia cu frâu liber dar
pe întinderea căreia-mi aud cuvintele
cum clipocesc
de parcă l-ar recunoaște pe acest autor
me ter al ideii de a lăsa o urmă
suficient de tearsă
ca oglinda***

Recunosc, l-am rugat
să-mi scrie memoriile
și mi le-a scris, sau
Poate că cineva fără nume
dacă cineva fără nume
n-ar face, semne disp

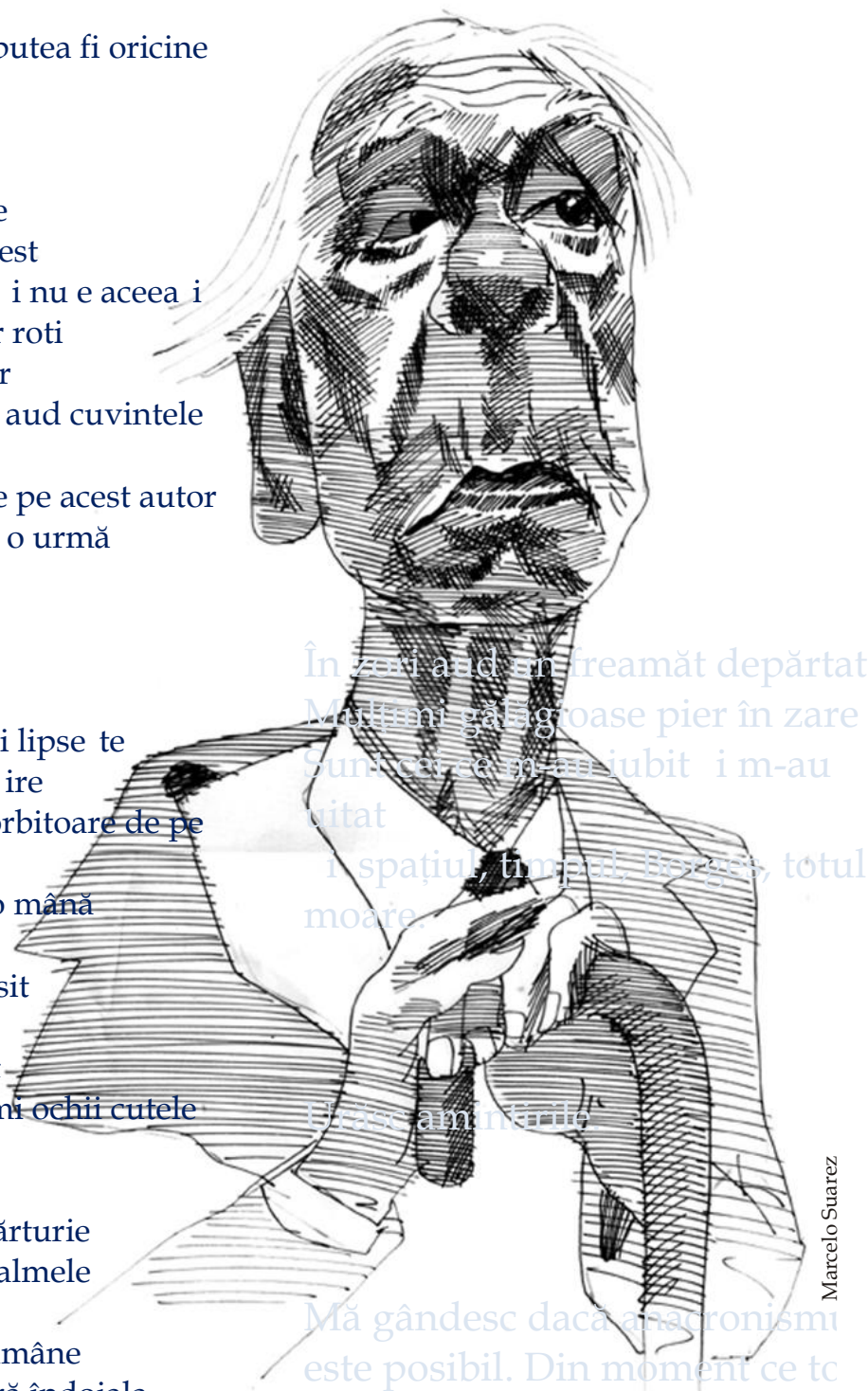
în cuvânt e raza care-mi lipsește
exact când nu e vremea ire
impresurat de săgeți vorbitoare de pe
magistrala
ce aparent îmi întinde o mână
nu mă regăsesc
în mărunțișul acesta ticsit
de revendicări
din bulevardul încropit
teamă mi-e că citindu-mi ochii cutele
adânci ***
ale frunții

Eu nu vei lua obiceiul meu mărturie
înfiptă-n cârmălele
rând pe rând
dinspre averse spre rev
să pășim
a ceea ce
și cititor, și scriitor cum va.

***

nemuritorul atom de oxigen
nemuritorul atom de hidrogen cu
duhul lor ters
de soldați ai lui Dumnezeu
aduc principiul plăcerii sub acest
brădet
în umbra căruia visăm
destin și
ca fii liberi ai acestui mecanism orb
să ne împartă im
nelimitat
din paradigma fusului orar
când din perspectiva nemuritorului
atom de carbon
mai este puțin timp până la plecarea
din vitrega bucurie

Coborârea din proaspăta floare
domeniului
Ca ploaie în colțoare, poroase și goale
chiar soarele în toate
poale
Doar
moartea
de soarta înăută când poarta e boare.

În zădărnici am înfărmătat depărtat
Multăm gălăgioase pier în zăre
Sunt sărăcuțică și iubite și m-au
uitat
și spațiul timpului, deșert, totul
moare.

Trăsc amintirile

Mă gândesc dacă anacronismul
este posibil. Din momentul ce trăim
trăim în același secol, toți
scriem aceeași carte și toți
gândim aceleași lucruri.

(...) dacă oamenii mă iau în
serios, ei bine, cred că greșesc

... eu cred în nemurire; nu în
nemurirea personală, ci în cea
cosmică

(J.L. Borges)

Pagina 11 (Turnul Artelor):

Carmen Firan,
a nins și atât

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

